

Arrest

nr. 194 170 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 augustus 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning in met S., een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker werd op 1 maart 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 4 oktober 2016 werd de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd door verzoekers partner. Op 23 februari 2017 richtte de verwerende partij een schrijven aan verzoeker in het kader van het sociaaleconomisch onderzoek conform artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) met de vraag om alle documenten over te maken die hij nuttig achtte voor zijn dossier.

1.4. Op 5 december 2016 maakte verzoeker melding van een situatie van familiaal geweld. Op 29 mei 2017 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“RECTO

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 29.12.1968

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 2020 ANTWERPEN

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980:

Het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis,§2, eerste lid, 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd en er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter dd. 14.08.2015 in functie van zijn (ex) partner S. E. H. M. (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister werd de wettelijke samenwoning met mevrouw S. eenzijdig stopgezet dd. 04.10.2016.

Overeenkomstig art. 42 quater,§1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Op 23.02.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij deze beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op 03.03.2017 aan betrokkene betekend.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- Huurovereenkomst op naam van betrokkene: aangezien het een basisbehoefte is om onderdak te hebben, kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie.

Bovendien kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

- Contracten uitzendarbeid (adecco) voor de maanden mei 2016, juni 2016, augustus 2016, november 2016, januari 2017, februari 2017 en maart 2017 waaruit blijkt dat betrokkene in deze maanden gewerkt heeft + loonfiches (adecco): het feit dat betrokkene af en toe werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

- Attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (werkjaar 2015-2016): aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Verklaring van mevrouw S. betreffende de relatie met betrokkene: echter, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat mevrouw deze verklaring onder dwang heeft gegeven. Deze wordt dan ook niet in overweging genomen.

- Betrokkene heeft een leeftijd (48 jaar) die hem in de mogelijkheid stelt om in zijn land van herkomst te werken en zich opnieuw in zijn oorspronkelijke omgeving te integreren. Hij heeft geen relatie meer met mevrouw S.

- Proces-Verbaal van eerste verhoor dd. 22.09.2016 (PV nr. AN.43.LB.117075/2016 – GF dd. 22.09.2016)

+ Proces-Verbaal dd. 24.02.2017 (PV nr. AN.53.LB.022305/2017 - GF d.d. 20/02/2017)

+ doktersattest dd. 25.10.2016 'attest slagen en verwondingen' bij dokter A. A. + attest spoedgevallen dd. 26.10.2016 waar betrokkene onderzocht werd.

Betrokkene verklaart het slachtoffer te zijn van huishoudelijk geweld door zijn ex-partner. Echter, nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw deze verwondingen heeft toegebracht. Betrokkene verklaart dit wel maar nergens werd bewezen dat dit effectief zo is. In het PV dd. 20.02.2017 verklaart betrokkene zelfs goed overeen te komen met mevrouw S.

Uit het dossier blijkt dat er een onderzoek hangende is door het Parket wegens geweld door betrokkene jegens mevrouw S. Mevrouw S. verklaart angst te hebben voor betrokkene.

Aangezien uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld, kunnen we stellen dat art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing op deze situatie.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt Artikel 74/13 W. 15.12.1980: Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene (medische attesten in het kader van het socio-economisch onderzoek doen hier geen afbreuk aan daar het enkel om kleine verwondingen gaat). Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene kan zich niet baseren op een relatie daar deze beëindigd is.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"B.1. Eerste middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en artikel 42quater van de wet van 15.12.1980.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing werd kennelijk onredelijk genomen.

Artikel 42quater luidt immers als volgt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. § 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring

heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is. § 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; 2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is; 3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. § 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Schending van de uitzonderingsbepaling van art. 42quater §4, 4° Vw.:

Verzoeker was het slachtoffer geworden van geweld. Van hem kon niet verwacht worden dat hij de samenwoning verder zou zetten onder deze omstandigheden. Het geweld was fysisch en psychologisch.

Dat hij het slachtoffer was van geweld was blijkt uit zijn verklaring aan de politie en uit de medische attesten (stukken 8-9-10).

Verzoeker werd geterroriseerd door mevrouw S. en haar zoon. Ze bedreigden hem telkens met het "afpakken" van zijn papieren als hij zich niet inschikkelijk zou gedragen, lees als hij niet al zijn inkomen zou afdragen aan mevrouw en haar gokverslaafde zoon.

Verzoeker werd meerdere malen het slachtoffer van fysiek en psychologisch geweld. Hij durfde echter niet steeds klacht te gaan neerleggen uit vrees voor intrekking van zijn preciaire verblijfstitel.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat de verwondingen zijn toegebracht door mevr. S.

Mevr. S. geeft zelf toe dat ze mishandeld werd door haar vorige partner, waardoor ze psychische problemen heeft. (stuk 3)

Verzoeker kon onmogelijk aan het begin van de relatie weten dat mevr. S. een agressieve en zieke persoonlijkheid had.

Nadat hem het leven zuur werd gemaakt werd hij gedwongen om de relatie te stoppen.

Het geweld dat verzoeker werd aangedaan geeft aanleiding tot bescherming.

Verzoeker heeft aangetoond tijdens het partnerschap het slachtoffer te zijn van opzettelijke slagen en verwondingen.

Bovendien viseert de Verblijfswet in het algemeen "geweld in de familie", zonder verder in te gaan op de vorm waarin het geweld gemanifesteerd moet worden.

Volgens de RVV blijkt uit artikel 11, §2 Vw. niet dat dit geweld beperkt is tot fysiek geweld.

- RvV 1 februari 2016, nr. 161145.

Op de website van de RVV is het volgende vermeld over de casus van het bovenstaand arrest:

In de bestreden beslissing werd gesteld dat betrokkene geen aanspraak maken op de bescherming uit de bepalingen van artikel 11 §2, vierde lid van de vreemdelingenwet betreffende geweld in de familie omdat niet blijkt dat er sprake was van fysiek geweld tegen verzoekster. Samen met verzoekster merkt de Raad op dat intra-familiaal geweld verschillende vormen kan aannemen.

Daargelaten de vraag of de aanwijzingen van partnergeweld, in casu psychisch geweld, waaraan verzoekster werd blootgesteld, zwaarwegend genoeg zijn om in aanmerking te komen voor een bijzondere bescherming, met name een behoud van verblijfsrecht, zoals bedoeld in artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde te dezen zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid door een te beperkende interpretatie te geven aan het in dit wetsartikel bepaalde begrip “personen die slachtoffer zijn van geweld in de familie

Verwerende partij heeft geen grondig onderzoek verricht. Zo werd niet afgewacht of het parket mevr. S. zou vervolgen of niet. Het dossier is bij weten van verzoeker nog niet geseponneerd. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat het dossier nog hangende is bij het parket. De bestreden beslissing kon beter gemotiveerd worden indien de DVZ inzage zou gehad hebben in het strafdossier. Het middel is gegrond.”

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker *in concreto* aan dat hij het slachtoffer was van partnergeweld en dat dienvolgens de verwerende partij toepassing had dienen te maken van de uitzonderingbepaling van artikel 42^{quater}, §4, 4°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

[...]

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

[...]”

Verzoeker voert aan dat hij psychologisch en fysiek werd mishandeld door zijn ex-partner en haar zoon. Hij verwijst daarbij naar zijn verklaringen bij de politie in de medische attesten bij zijn verzoekschrift (stukken 8, 9 en 10).

Verzoeker houdt voor dat met deze elementen geen rekening werd gehouden. Evenwel blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat verzoeker op 23 februari 2017 werd uitgenodigd om aan te tonen dat hij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals bepaald in artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

“Op 23.02.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij deze beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’, en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op 03.03.2017 aan betrokkene betekend.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- *Huurovereenkomst op naam van betrokkene: aangezien het een basisbehoefte is om onderdak te hebben, kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie.*

Bovendien kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

- *Contracten uitzendarbeid (adecco) voor de maanden mei 2016, juni 2016, augustus 2016, november 2016, januari 2017, februari 2017 en maart 2017 waaruit blijkt dat betrokkene in deze maanden gewerkt heeft + loonfiches (adecco): het feit dat betrokkene af en toe werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.*

- *Attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (werkjaar 2015-2016): aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*

- *Verklaring van mevrouw S. betreffende de relatie met betrokkene: echter, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat mevrouw deze verklaring onder dwang heeft gegeven. Deze wordt dan ook niet in overweging genomen.*

- *Betrokkene heeft een leeftijd (48 jaar) die hem in de mogelijkheid stelt om in zijn land van herkomst te werken en zich opnieuw in zijn oorspronkelijke omgeving te integreren. Hij heeft geen relatie meer met mevrouw S.*

- *Proces-Verbaal van eerste verhoor dd. 22.09.2016 (PV nr. AN.43.LB.117075/2016 – GF dd. 22.09.2016)*

- + *Proces-Verbaal dd. 24.02.2017 (PV nr. AN.53.LB.022305/2017 - GF d.d. 20/02/2017)*

- + *doktersattest dd. 25.10.2016 ‘attest slagen en verwondingen’ bij dokter A. A. + attest*

- spoedgevallen dd. 26.10.2016 waar betrokkene onderzocht werd.*

Betrokkene verklaart het slachtoffer te zijn van huishoudelijk geweld door zijn ex-partner. Echter, nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw deze verwondingen heeft toegebracht. Betrokkene verklaart dit wel maar nergens werd bewezen dat dit effectief zo is. In het PV dd. 20.02.2017 verklaart betrokkene zelfs goed overeen te komen met mevrouw S.

Uit het dossier blijkt dat er een onderzoek hangende is door het Parket wegens geweld door betrokkene jegens mevrouw S. Mevrouw S. verklaart angst te hebben voor betrokkene.

Aangezien uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld, kunnen we stellen dat art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing op deze situatie.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Artikel 74/13 W. 15.12.1980: Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene (medische attesten in het kader van het socio-economisch onderzoek doen hier geen afbreuk aan daar het enkel om kleine verwondingen gaat).

Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene kan zich niet baseren op een relatie daar deze beëindigd is.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen kennis had van het feit dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd, gaat hij eraan voorbij dat verzoeker reeds op 23 februari 2017 werd uitgenodigd de bewijzen voor te leggen overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd aldus genoegzaam op de hoogte gesteld van het feit dat de relatie werd beëindigd en dat de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf overwoog. Verzoeker werd daarbij ook in de gelegenheid gesteld zijn standpunt te laten kennen.

Dit schrijven werd op 3 maart 2017 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Uit het stuk nr. 7 bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 5 december 2016 een PV van eerste verhoor heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Uit dit proces-verbaal van eerste verhoor, opgemaakt door de politie te Antwerpen op 22 september 2016, blijkt echter dat verzoeker niet als slachtoffer maar als verdachte werd ondervraagd wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen aan zijn (ex-)partner.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik klacht heeft ingediend wegens partnergeweld. Het enkele feit dat verzoeker in dit kader van het politieverslag verklaarde dat ook hij werd gekrabd en gestampt door zijn (ex-)partner houdt niet in dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen sprake is van partnergeweld ten aanzien van verzoeker. Uit het politieverslag blijkt dat het niet verzoeker, maar wel zijn (ex-)partner was die klacht neerlegde tegen hem en dat zij verwondingen, onder meer aan het aangezicht, vertoonde. Uit de voorgelegde medische attesten van 25 oktober 2016 blijkt dat verzoeker zich inderdaad heeft laten verzorgen wegens krabwonden, doch bij gebreke aan bijkomende ondersteunende bewijzen, zoals een klacht door verzoeker, het feit dat niet blijkt dat het zijn (ex-)partner is die deze verwondingen heeft toegebracht en dat verzoeker n.a.v. een proces-verbaal van 20 februari 2017 verklaarde zelfs goed overeen te komen met zijn partner, oordeelde de verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie omwille van partnergeweld, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §4, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker spreekt deze bevindingen weliswaar tegen, doch toont niet aan met welke elementen werd nagelaten rekening te houden of dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“B.2. Tweede middel: Schending van het recht van verdediging en het beginsel van de fair play; Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Het recht van verdediging houdt in dat de rechtszoekende zich degelijk moet kunnen verweren. In casu is dit enkel mogelijk na inzage van het administratief dossier. De raadsman van verzoeker heeft ondanks meerdere verzoeken en zelfs een aangetekende ingebrekestelling nog steeds geen inzage gekregen in het administratief dossier van verzoeker. (stukken 16-17) Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. Verzoeker voert aan dat hij geen inzage heeft gekregen in het administratief dossier, ondanks zijn herhaalde aanvragen.

De Raad merkt evenwel op dat de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

Ter terechtzitting gevraagd of de verzoekende partij lopende de procedure bij de Raad om de inzage van het administratief dossier heeft gevraagd, antwoordt zij ontkennend.

Verzoeker heeft aldus, hoewel hij daartoe de gelegenheid had, verzaakt aan de mogelijkheid te gepasten tijde inzage te krijgen in het administratief dossier, wat hem desgevallend de mogelijkheid zou hebben kunnen geven om nieuwe middelen aan te voeren. Ook duidt hij, noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting aan welke bijkomende middelen waarvan hij geen kennis had, hij alsnog had willen aanvoeren. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij, voorafgaand aan het instellen van het beroep, in zijn belangen werd geschaad.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“B.3. Derde middel: Schending het arrest HvJ 13-02-1985, 267/83, Diatta, punten 20-22, en HvJ 08-11-2012, C-40/11, lida, punt 58.;

Verwerende partij beweert in de bestreden beslissing dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd op 04.10.2016.

Omdat verzoeker geen inzage heeft in het administratief dossier kan hij niet weten of deze bewering juist is (zie 3de middel).

Uit de opzoeking van het rijksregister blijkt niet dat de samenwoning is stopgezet. (stuk 18)

Indien de samenwoning niet is beëindigd kon het verblijf van verzoeker niet worden ingetrokken volgens het Unierecht.

Volgens het Unierecht is de beslissing immers onwettelijk genomen.

Uit rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat een lidstaat géén einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot (en bij uitbreiding een derdelands partner) van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is (of hun partnerschap nog niet officieel beëindigd). Dat volgt uit HvJ 13-02-1985, 267/83, Diatta, punten 20-22, en HvJ 08-11-2012, C-40/11, lida, punt 58.

België moet in alle gevallen het Unierecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, correct toepassen.

- RvV127 399 d.d. 24.07.2014.”

2.3.2. Om ontvankelijk te zijn dient een middel te bestaan uit het aan de aanduiding van de rechtsregel die door de verzoekende partij geschonden acht en de wijze waarop deze rechtsregel werd geschonden. *In casu* beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar een aantal arresten van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat de aangehaalde arresten van het Hof van Justitie, gewezen naar aanleiding van een prejudiciële vraag op grond van (het huidige) artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de EU, betrekking hebben op de uitlegging van het Europese recht en als dusdanig geen rechtsregels zijn waarvan de schending kan worden aangevoerd. Daarenboven betreft de bestreden beslissing de beëindiging van een verblijfsrecht dat werd toegekend in het kader van verblijf met een Belgische onderdaan, zodat het Unierecht daar in beginsel niet op van toepassing is en de aangehaalde arresten niet dienstig worden aangevoerd.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT